

беше слава и похвала ваша. Такова благородно сердце, таквыя добры мудрованія, таковъ степень добродѣтелственъ, таковъ примѣрь смиреномудрственъ, кой може сички-те купно да ги изгуби, и да не заплаче, и да не возстане изъ глупина сердечна; Но помыслете, любимый мой, беше ли возможно да я удержиме всегда сосъ насъ; Не стигна ли она обыкновенный-а краенъ предѣлъ челоуѣческаго живота; Не ощути ли она многожды неможеніе-то и стуженіе-то старостно; Воистинну Богъ я пресѣли во вѣчны-те обители, где-то праведницы-те упокояватсе. Обършете проче, превозлюбленный мой, слезы-те отъ очите си. Естество-то зема свое-то си, вѣрата и словесность-та изискувать сега свое-то си. Време є да утѣшите сердце-то си сосъ нихъ. Не заборавайте въ ваша-та печаль да благодарите Бога, зацо ви я сохрани докле требвахте челоуѣческа помощь. Особно щастіе є воистинну да живее челоуѣкъ сосъ благодареніе, и да умре мирно, радостно и тихо. Това щастіе прія ваша-та покойна майка. Смыслете проче сосъ радостно благодареніе только добра-та нойна смерть. Многоблагодотробный-о Богъ да сподоби и насъ за таквая смерть! тая є най послѣдня-та и най голема-та молитва на
вашего

сострадателнѣйшаго пріятели.

Сава Куюнциѣ,

Штампаръ у Княж. С. Т.